

„אנחנו לא סתם בחורות

שקיבלו תפקיד בהצגה בגלל שהיו מוכנות להתפשט

(המשך ממסד 21)

את ההצגה „אומרת נורית, אחרי הכל, זו זכותו. מה שמרתית אותי, זו הצורה בה הצופים מתבטאים, הם מתפרצים ב צעקות, מפריעים להצגה, מקללים אותנו.”

תנועות

מטרופות

בכחאות המקוריות, שחיו לפני יותר משלושת אלפים שנים ביוון ה עתיקה, היו נשים שהשתתפו בפולחן ה קדום של דיוניסוס — אל האקסטאזה ו שיכרון החושים. פעמיים בשנה נהגו נשים אלה לעזוב את ביתן, לצאת אל ההרים, ולבצע שם לאור לפידים את תנועותיו ה מטרופות של הריקוד הפולחני.

„אריה זקס שוחח איתנו המון אליהן, אומרת שרית ישי, שרית, שעברה התיאטר לי כולל תפקידים של סטטיסטית, והשתת פות בכמה סרטים ישראלים, ביניהם מלכת הכביש, בו מילאה תפקיד של זונה — אינה מתרגשת מפעילותן הסקסואלית של הבכחאות. „אלו נשים פשוטות, המאמינות בדיוניסוס” היא אומרת.

גם הבכחאות של הקאמרי הן מאמינות פשוטות. אלא שבמקום בדיוניסוס, הן מאמינות באריה זקס.

אריה זקס הוא פרופסור לסיפורת ב אוניברסיטה העברית בירושלים, המפורסם

עמוק: „היתה שם אחירה שלא מהעולם הזה, היא מספרת. „זה היה כאילו דיוניסוס עצמו הסתובב בשטח.”

תחבנו את ידינו לתוך הקרביים של השור, והתמרננו בדמו, מספרת רות דורון. „הדם אנב, היה אמיתי — ולא, כפי שחשב גמון, דיו אדומה. אחר כך הרגשתי כאילו אני נימצאת במקום הכי עמוק בתוך האדמה. לרגע היתה לי תחו

רות דורון בהצגה זכחיים

וזחלה, מאוננות —

שרית ישי בחיים ובהצגה

— ממוזות ושוחטות

שרית ישי בחיים ובהצגה

— ממוזות ושוחטות

שה של טירוף אמיתי. אני זוכרת ששאל תי את אחת הכנות אם היא חושבת ש אשאר משוגעת לתמיד מכל העניין.”

גם לשאר הבכחאות החיות ההשתתפות בהצגה היתה עזה במיוחד. „אריה זקס רצה שניגע להזדהות אמיתית עם התפקיד, אומרת נורית אמיר, שהיא בתו של אריק מחקה החיות. נורית שיחקה בעבר בתיאטר רון העירוני של חיפה (ידידי הרון), ו הגיעה אל הבכחאי „מתוך קרונות.”

דחפים מיסטיים

זחמה רגב טוענת, כי שחקן טוב ישחק גם בתפקידים שאינם מתאימים לאופיו. אבל במקרה של הבכחאי, היא מודה כי „זה לא היה רק מישחק”. ההצגה עשתה לי משהו, היא אומרת. „למדתי להתגבר על דברים.”

לאה מכנס (23), הסתבכה עם החוק לפ ני מספר שבועות, כאשר פרצה לבית מרקחת באישון לילה. לדבריה, קיבלה ב אופן אישי מאוד את מוסר ההשכל של ההצגה. מוסר השכל זה טוען כי אמנם אי אפשר להדחיק את כל הדחפים הבלתי רציונאליים, הייצרים והמיסטיים של האדם — אבל שיחרורם חייב להיעשות בצורה מאורגנת ומוכרת על ידי החברה. לאה אי גה שחקנית. בעבר רקדה בלהקת כרמון. ההצגה עזרה לי להבין את עצמי, אומרת היא. „למדתי שצריך לדעת להסתדר ב חיים בצורה נכונה — בלי להתפרע, בלי לעבור על החוק.”

„אנחנו לא סתם בחורות שקיבלו את ה תפקיד בהצגה הזו בגלל שהיו מוכנות להתפשט בקלות, אומרת נורית אמיר. „כמ עט לכל תחת מאיתנו היו בעיות בעניין זה. אבל אריה וגבי (אשתו של אריה זקס,

שחיברה את הכוריאוגרפיה) הוציאו לנו לאט לאט את הבושה.”

„אצלי לא היו בעיות בקשר לעירום, אומרת שרית ישי. „בעניין זה אני משוחרר

רות דורון בהצגה זכחיים

וזחלה, מאוננות —

רת. אבל יש בהצגה דברים אחרים ש ניכנסים לי לנשמה. זאת הרגשה די משר נה לעבוד במעגל ולראות רק שניים מ סביב. גם כשהסריטו את הסרט, ודיאן ליטפה לי את החזה, הרגשתי לא בנוח — למרות שדיאן היא בחורה מאוד עדינה. בכלל, בדרך כלל אני רגילה לבלות אחרי הצגות שאני משתתפת בהן. אחרי ערב ב הבכחאי, אני כל כך סחוסה מבחינה פיזית ונפשית, שאני נופלת ישר למיטה.”

מאוננות

בעזרת מקד

ת כל זאת — את ההשקעה הריגשית והפיזית — את ההזדהות העמוקה — את הנסיון לתפיסה חדשה של סיפור קלא סי — את תחושת היצירה של עשר בנות שהפיקו את המקסימום מתוך עצמן — את כל זה, לא ראו המבקרים ולא שמעו.

כל מה שהם ראו, בא לידי ביטוי ב טורו של אחד מהם: (השחקניות) קורעות מעליהן את הגלימה הנזירת השחורה, מניעות בפראות את שדיהן החשופים, זוח לות על הריצפה בתנועות אנטיאסטטיות, מאוננות בעזרתו של מקל תירוס ענקי, משמיעות אנקות תאוה בהמיות, מלספות וממוזות אחת את השנייה, שוחטות ב הגאה סאדיסטית שור ענקי, ולאחר מכן מושחות עצמן בדמו — מצמידות כוח גדי אמיתי, חי ונושם, אל שדיהן — מגי עות עיניהן מצד אל צד כאחזות תזוית, ומניעות באקסטאזה את אגן יריכהן. ב התאמה חיתית מלאה עם הריחמוס הקדום והמונוטוני של המישגל.”

הצגה

מהממת

אכן, קשה להימנע מההרגשה — גם אצל מבקרים שלא אמרו זאת ברורות — ש זה מה שהטריד את מנוחתם. ש התקפתם, אפילו כשהתייחסה פורמלית לי גופו של עניין — דהיינו, לרמת ההצגה — התכונה, בין השורות, לצורת ההצגה ה חדשמשמית, התוקפנית, המהממת, הגסה בלי מרכאות — של הנושא המיני על הב מה הפעם, לא היה זה העירום התמים יחסית, והמין הקרומי, של שיר. ב הבכחאי, העו הקאמרי, לראשונה בארץ, להראות עירום פעיל ומין גלוי לב.

ככל הנראה, לפחות חלק מהקהל הישר אלי אינו מסוגל לעמוד בפני חוייה כזו. המבקרים, רובם ככולם — בפירוש אינם מסוגלים.

סיכמה זאת בקצרה רות דורון: „זאת לא היתה ביקורת על תיאטרון, כי אם ביקורת על מוסר. בחורי ישיבה צעקו לנו: „זימה! המבקרים הנכבדים אינם שונים מהם.”

במדינה

חינוך

שטיפת המוח

מתחילה בגן הילדים

הסנינים מפעילים את השיטה כבר מזמן. גם הרוסים. עתה נראה, כאילו גם בישראל גילו לפתע את הסוד הגדול: שטיפת ה מוח מתחילה בגן הילדים. מפלגה המעוני יינת לעשות לה נפשות, צריכה להתחיל בהסברה כבר לאורחי המחר שנולו רק אתמול.

מומלצת מאוד. במשך שנים רבות, עמד בארץ לרשותם של תלמידי כיתות א ו ב, עיתון ילדים יחיד — אצבעוני. לאחרונה, החליט מי שהחליט שעיתון אחד אינו מספיק לגילאי שבע-שמונה, הוציא עיתון נוסף, ילדוני. כאצבעוני, גם זה דו שבועון, המודסס על נייר משובח יותר ו ציבעוני יותר.

לא עברו אלא שבועות מעטים — ושם שלישי התחסף בדוכנים: צבריקו. צבריקו, כפי שהוא מעיד על עצמו, היינו „חוברת מומלצת”. לא ברור מי המליץ עליה, ומה היתה המלצה, אבל לא משנה.

איומים, לחצים. משנה יותר החומר המתפרסם בעיתוני הפספוסים. במוסף של אצבעוני, הנקרא חדשות אצבעוני, ניתן למ צוא את הקטע „בחוף המזרחי של סיני יקום ישוב חדש, שמונים ק"מ דרומית ל אילת. כל ישוב חדש כזה מבטיח את שלו מנו ואת שלמות הארץ, או כותרות „ה מצרים לא האריכו את הפסקת האש, תח תיה נאמר: „במשך כל החודש האחרון איי מו עלינו המצרים שאם לא ניסוג מסיני, הם לא יחדשו את הפסקת האש. גם הרוסים איימו עלינו, וידידינו האמריקאים ניסו להש פיע עלינו שניסוג רק לגבולות בטוחים — גם זה רק לאחר שיהיה שלום!”

החוברת ילדוני עוסקת בסיפורים על רקע צבאי, חלקם משוכתבים מתוך סיפורים אמיי תיים שהתרחשו בעת האחרונה. בצבריקו,

גליון פורים
בעינו
העתון לילדים

לילדוני

שבועון חינוכי ומשעשע
צבריקו

שלושת עיתוני הילדים
תנו להם עוד קצת לחיות

עוסקים פחות בפוליטיקה, מדגישים יותר את הצד הגרפי והצילומי, מאפשרים ליל דים עבודה עצמית.

דחילק, רחמים. הגיבה השבוע פסי כולוגית על שפע עיתוני הילדים — ועל תוכנם: „אני חושבת, שריבוי חוברות הוא דווקא רצוי, אין כאן חשש מירידת הרמה, שכן לגבי חומר קריאה לילדים בגיל זה, ככל שהולכים לקראת הילד — יותר משכ נעים אותו לקריאה, וזה רצוי. רק נדמה לי שלילדי כיתות א-ב, החומר קשה מדי אינני חושבת שהילדים בגיל זה כבר יקבלים לקרוא חומר זה.”

פסיכולוגי שני הביע דיעה חריפה יותר: „אני חושב שמאוד לא רצוי להלעיט ילדים, כבר בגיל זה, בנושאים צבאיים ופוליטיים ייתכן שזה רצוי, לצדדים מעוניינים, ל את דעת הילדים בכיתון מסויים. א צבאית ופוליטית בלתי נכונה בלתי

על לילדים. הנו להם לחיות בלתי